

048 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

Aerepel poffe

End '44 hadde we, wonder bove wonder, nog 'n pertijchie aerepel op de kop wete te tikke. We wazze d'r hêêlemael voor naer voorbij Gurrekom gewist maor toe we thuiskwamme wat 't enthousiame toch minder dan dà-we gedocht hadde. "Hadde ze gêên klaaindere", was zô ongeveer 't êênigste, watte we te hore kregen. Zukke klaaine krieltjies hadde we dan ok zelde gezien, je mos drie keer kijke voor je deur had ,dat 't aerepel wazze. "As we die ok nog motte gaon schille, ken allêên een loziemaaker mit z'n loep nog zien wat 't is", zee m'n broer. "Bovedien motte we aan spelde zien te komme om ze uit de pan te prikke", judaste êên van de aandere. "Je kè-je schriftelijk beklaoe en d'n brief naer Braokel brenge", zeeje we, maor mit dat aal wier de stemming d'r nie beterder op. Dat konne we bepaold niet hebbe, want Korsemes kwam dichterbij en daer was 't aagelijk voor bedoeld.

We vroege an moeders wat 'r meschie nog meer in huis was, om toch nog 'n soort Korsemes te viere. "D'r leg nog 'n fles wijn op 't tillechie", zee ze, "maor 'k weet niet of 't wel echte wijn is en of-tie nog goed is." Omdat êên van de pôte van 't trappie naer d'n til gebroke was, mos-ie mor zien om d'r op te komme; ze gavve me 'n kontjie en zô kon ik 'r op kruipe. 't Was wel uitkijke, want azzie in d'n donker naest de balke kroop hà-je kans, dat-jie deur 't plefon zakte en in de slaepkaomer terecht kwam. 'n Bietjie gewend aan d'n donker zag ik echt 'n fles wijn tusse 'n bultzak en 'n ouwe kluitruif legge. Achteruit kruipend kwam ik weer bij de rand en liet me zakke. 'Gluhwein' sting 'r op 't eteket en m'n moeder wis wat dat was. Ze zee: "Je mot 'n citroen neme en daer kruidnaegels in steke en dan de wijn in 'n pannechie doen. Die wijn met de citroen d'r in mot dan gekookt worde. Nae afkoeling kè-je 'm dan drinke". "Citroen hè 'k nie, maor daer weet ik wel raed op en 'n oud zaksie kruidnaegels legt 'r nog ievers achter de vurkebak".

Voor de poterties had ze ok 'n oplossing. "Die maoke we goed schôn en dan poffe we ze in de hêête sintels". Zôdoende sting d'r 'Gepofte aerepel mit Gluhwein' voor dien dag op 't menu en dat was nie mis in die tijd. We hadde dien aevend dan ok heerlijk genuist en zatte nog nae te geniete bij 't licht van 'n kaersie; de raomde wazze netuurlijk verduisterd. Of 't nou deur de pieperties kwam, -vlak onder de schil schijnt toch nog behoorlijk wat vergif te zitte- of deur de wijn, weet 'k nie meer, maor d'n êêne nae d'n aandere wier aerdig beroerd.

Eerst doche we, dat moeder dronke was en dat ze as 'n roetertoeter deur d'n huis zaalde, om naer de WC te gaon. Maor we kregen 't aalemael en maarkte al gauw, dat we gewoon zô ziek as 'n hond wazze. "Gêên wonder", zee de buurman laeter, "vlak onder de schil is bij 'n gewonen aerepel 'n dun laochie vergif en dat is zeker zô as ze groen zijn, maor bij jullie was 't gelijk d'n hêêle paorspit". Dat zèl 't dan wel gewist zijn, maor gepofte aerepel lus 'k nie meer en wat d'n drank aangaot hou ik me maor bij 'n pilsie.